

Lacul-argumentare

Mihai Eminescu este un poet romantic prin structura sufleteasca, teme si motive.

Poezia „Lacul” se inscrie in tema iubirii si a naturii si este o idila cu puternice note de pastel. La Eminescu natura si iubirea constituie un tot inseparabil.

Idila este o specie a liricii erotice in care ne sunt infatisate viata si iubirea manifestate intr-un cadru rustic.

Pastelul este o specie a genului liric in care poetul descrie vizual si auditiv un tablou de natura.

Titlul este alcatuit din substantivul cu valoare de simbol „lacul”, care poate fi o cheie pentru descifrarea textului. Prin intermediul personificarii lacul devine personajul central al textului. Toate celelalte elemente care compun decorul in care se va manifesta iubirea: baraca, trestiile, nufarii converg spre lacul din mijlocul codrului. In viziunea eminesciana, apa este un element esential al vietii, metafora-simbol a iubirii, a cunoasterii, a istoriei. Cadrul este un spatiu specific romanesc.

Tema poeziei o constituie aspiratia eului poetic spre o iubire ideala.

Poezia este alcatuita din cinci catrene organizate gradat ca stare sufleteasca. Compozitional, discursul liric se structureaza pe doua planuri: planul real, exterior si planul ideal, interior.

Strofa intai descrie decorul in care eul liric isi imagineaza o iubire in stare sa refaca armonia paradisiaca. Tabloul de natura este realizat cu ajutorul epitetelor cromatice: „langa lacul cel albastru incarcat cu flori de nufar” si a imaginilor vizuale si auditive „tresarind in cercuri albe”.

În strofa a doua este sugerat motivul așteptării prin repetiția adverbului ce evidențiază nesiguranța, incertitudinea: „parc-ascult și parc-aștept”. Speranța și visul iubirii sunt sugerate de verbele la conjunctiv „să răsara, să cada”. Iubita nu apare direct în cadru, ea este o proiecție imaginară a îndrăgostitului. Desemnarea ei prin pronumele personal de persoană a III-a „ea” evidențiază unicitatea iubitei.

Din strofele trei și patru reiese ideea armoniei perfecte dintre planul real și cel ideal. Armonia cuplului intră în rezonanță cu cea a naturii, dorind să prelungească dincolo de viață, iubirea. Integrarea în ritmurile cosmice se face prin vis. Verbele sunt tot la conjunctiv pentru că întâlnirea se petrece în imaginația eului poetic. Umanizarea elementelor se realizează cu ajutorul personificării „înganați de glas de ape”, iar imaginile vizuale se împletesc cu cele auditive „sub lumina blândei lune/ vântu-n trestii lin fosneasca”. Natura este dominată și ocrotită de „lumina blândei lune”.

Ultima strofa evidențiază durerea eului poetic marcată de neputința împlinirii visului erotic și singurătatea sfâșietoare. Dezamagirea îndrăgostitului este sugerată de punctele de suspensie din versul „dar nu vine...”. Se face astfel trecerea de la starea de vis la realitatea crudă, iar iubirea rămâne un vis, un ideal neimplinit.

Din text se degajă o vraja aparte. Ea provine din muzicalitatea versurilor (accentuarea consoanei „s” și a vocalei „a”), din plasticitatea imaginilor, din împletirea imaginilor vizuale cu cele auditive și din folosirea aliteratiei și asonantei „vântu-n trestii lin fosneasca/unduioase ape sune”. Ritmul e trohaic, rima încrucișată, măsura de opt silabe.

Poezia exprimă stări sufletești, emoții prin intermediul eului liric, conține figuri de stil și imagini artistice. Prin toate acestea „Lacul” aparține genului liric.